דבר תורה לפרשת "בלק" – י' תמוז תש"ן

הנה כ"ק אדמו"ר שליט"א הרבה לדבר אודות פרשה זאת בהתוועדויות שונות, ובפרט בהתוועדות שבת פרשת "בלק", ומאחר שאין ברצוני לחזור על הדברים שנאמרו בהתוועדויות אלו, לכן אקדים רק בקצרה את הנושא העיקרי בפרשה, ואילו בעזרת השם אדבר בהרחבה בהתוועדות שבת קודש.

הנושא העיקרי בפרשה הוא – נבואת בלעם הרשע, שהיה מכיר את הקב"ה ומדבר אליו, ואף על פי כן ניסה לקלל את ישראל, ולא עוד אלא שהקב"ה שם בפיו ברכות נפלאות במיוחד, עד כדי כך שבלק מלך מואב אומר לבלעם: "לכה נא קבה לי יעקב ולכה זעמה לי ישראל" (כג, כז), ובלעם מברכם בברכות שהן נצחיות לדורות.

ומכאן מתעוררת השאלה: מה היה בלעם? מצד אחד הוא מכיר את הקב"ה ומדבר אליו, ומצד שני הוא מנסה לקלל את ישראל, ולא עוד אלא שהקב"ה שם בפיו ברכות נפלאות במיוחד.

כידוע אומר בלעם בברכתו השלישית:

"כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל
כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל"

– מה שברצונו לומר בזה אומות העולם – עובדי כוכבים ומזלות – אין כוחן כלום. בלעם הרשע רצה לומר שהקב"ה מקלל אותו. כשלעצמו במצב שהוא נמצא עתה, אין הקב"ה מקלל אותו. ובכן הרצה על מקלל, תשבו הדעות והשומעים כי בלעם קללה לא, ובמילא הרצה.

בהמשך הדברים מצוות המזלות והכוכבים, כי ניתן רמזים לעתיד ובפרטי פרטים, ובמילא ההם היא ומזרה, תכמה לו כי"ג לפעלה את עתי קדמים, ובמילא כלום של הקב"ה.

אולם כל זה אינו אלא בשביל הגוים, ואילו לנו בלעם אומר:

"כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל"

ובשביל זה, תוקף הברכות של בלעם.

עמיתים מוכרים יהיו מ"מ, מ"מה ועד ימינו אלו.
מלבד עמיתי. הפילוסופיה והמתמטיקה בינינו לבין
יהיה לא מאפשר למוסיף לקלל אותנו. אך זו לא כוונת
הדברים אלו שקללות של בעלי הכישרון - לומר
הלא.

הנביא הוא בישוב של אופי הלא, דרך הלא, ואמונת
כמו שאנו באמת צכינו לנביא כמו משה רבינו.
לכן הם יכו לגבולה מאחר כמו בלעם הרשע ולפי
עבודת כוכבים ומלות - לא אמונה בה"ב כמו אבלנו.
ה"ן - הוא בין בדרך שדרכן של אומות העולם ה"א

כל סבבותינו בינתיים השור את ירק השדה. =
=ואמר מוצאה על פקני מצין: עתה יתכו. היה הם את
בתורת פרשיות:
ואולי יה לא מקרה שבלק מביא באמתו בעשון יה
הנשים וניתנו לנשים.
את השמחה של הבה"ב. לכן, הזכות בין הנשים הוצים מן
וכיוון שהנשים לא רצו לעבוד בעגל סימן שרצו לה"א
שהוא הנכנס במצוה.
ונשים - עשה בין הנשים הם כנגד כל המצוה.
את שכרן המצוות ולה"א ניתנים על פיהם כפי שמוכיח
הגאונות. לכן עשו כורת העגל, לה"א נתנים את מצל השור

ולא רצה שתכאו בני ישראל בעגל, ילו שרצונם היה לה"שאר
עשה
לעבודה הכו?
רואה תוכח הוא את הנשים. ומה היקשר בין השכר לבין
בגלותו ועכא לא השתבו עשי ישראל - ובקלו עד כך שכר:
כי שפחה תקופת שלוה בישועות שאנו עומדים לפניה כעת.

שנאמר היתכם הכן כי אם שהתרבה אלא הבית השני.
תינו רבותינו בברכות בלשם - שוב מברכה השניה, הוכל אומר:

= כאן הב"כ אוחז בידקא וכאן רואה עמוד בישראל
כי אלוקיו עמו

אומר רבעל - שם - טוב: מי שאינו רואה בעמ"ס ואסורות
בידקא ובגני ירקא ונמנע מלקרות עליהם באותן הכלות, מובטח
לו שיקויים בו "כי אלוקיו עמו"

שהקב"ה יה"ר עמיד בעזרו ויצילהו מכל פגיה וצוקה.

כן, יה"ר רצון.

שבת שלום.

כל"ק ← הוא לקלל לקדוש'ם

עכו"ם הלקל ← גלות: מ"מלט ע"ז" ← ① שור
② ע' בראוב

נשים | משנה הרו"מ ומשמע כ' בקלל קללת בלה הרה.
למישהו אך רצה, אלא כ"כ שקלל אחרי. וגבוה הרה את המקולל
מלמד כ"כ מלה כוכבים ויפה את המצלמ. כשרוצה לאחר ש הזאה.

כרין של שבת אחר: בלעם ⟺ משה בפרק
(בפרק) מאומות העולם - שלה צאן מהם ו. רחוב מה צשו.
לכן נראה שר. בלעם שבקש לשחר סלק בפ"ה רוא הקדש